GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

Els tres catalanismes!

Opinió | 20/03/2007 | 13:20

El problema de Catalunya és plantejat a hores d'ara de tres maneres diferents.

En lloc d'un text nou, d'ara mateix, l'editorial d'avui serà un article de l'octubre de 1964. Un article aleshores clandestí, que formava part d'un projecte de creació d'un pensament catalanista renovat.

El problema de Catalunya és plantejat a hores d'ara de tres maneres diferents.

Hi ha el sector que s'hi enfronta amb un criteri nacionalista clàssic, que en el nostre cas té, sobretot, una base cultural, lingüística i de mentalitat.

Hi ha un altre sector pel qual la qüestió bàsica és la que normalment sol anomenar-se problema social. El que cal és donar a Catalunya unes estructures socials i econòmiques justes. La resta vindrà per ella mateixa.

Finalment, hi ha un tercer sector pel qual el fonamental és dotar Catalunya de força econòmica. Si la seva economia és forta Catalunya tindrà pes polític i el problema català es resoldrà en bona part com a conseqüència d'aquest pes polític i econòmic.

Són tres plantejaments parcials, i com a tals tenen dos grans defectes: que en queden massa coses fora (i coses importants), i que la part que prenen en consideració tendeix a menjar-se el tot, tendeix a desplaçar el fonamental, el fet central i bàsic, l'únic realment vàlid i l'únic que pot justificar el nostre moviment nacional, que és l'home català i la necessitat que aquest home té de disposar d'una comunitat.

Cap dels punts centrals de cadascun d'aquests plantejaments no pot faltar en un país. Si de cas es podria prescindir de la riquesa, i també fóra millor no haver-ho de fer, almenys a partir d'un cert punt. Però els altres dos components són del tot necessaris i inseparables.

Cal, per tant, actuar sobre la base d'un concepte total de Catalunya. Catalunya no és només un fet de cultura i de consciència col•lectiva, ni de justícia social ni d'economia. Catalunya és tot això. I treballar per Catalunya vol dir treballar per tot això.
Hi ha coses que fan difícil aquesta visió. La immigració planteja en aquest sentit alguns problemes, que en alguns aspectes no són pas els més greus. Ho són més els motivats per l'existència de classes socials diferents. Però també aquests són superats cada cop que es fa un plantejament total.

I en darrer terme tampoc no cal creure que un moviment nacional ha d'incloure la totalitat dels homes d'un país. Es podria donar el cas que a Catalunya uns certs sectors immigrants es neguessin a formar part de la nostra comunitat. Podria passar també que l'alta burgesia del país no acceptés les exigències de justícia i, per tant, els canvis estructurals, que el restabliment de Catalunya en tant que poble comportaria. L'alta burgesia irlandesa fou anglòfila, fins i tot la catòlica, i el Quebec no pot comptar amb bona part d'una ciutat tan important com Montreal a causa de la seva anglofília.

De la mateixa manera que la independència marroquina s'aconseguí malgrat l'obstrucció dels feudals barbarescs, i la restauració d'Israel malgrat la dels sectors més religiosos del judaisme i, també, dels marxistes.

El que cal és que un sector prou representatiu i amb prou força i prou decisió encarni l'essencial del fet i del sentiment comunitari. Que encarni, en el nostre cas concret, la voluntat de fer de Catalunya una autèntica i lliure comunitat, és a dir, un país no escindit, i econòmicament i socialment estructurat en la justícia.

Això que dèiem fa quaranta anys va arribar a quallar d'una manera prou consistent per a jugar un paper molt important i positiu a Catalunya durant els darrers 40 anys. Un paper decisiu.

Ara Catalunya viu un moment crític. Crític no vol dir que necessàriament el país hagi d'anar malament. Que perdi pes econòmic, que perdi equilibri i cohesió social, que perdi prestigi, que sigui menys considerat, que caigui en la mediocritat, que es difumini molt la seva personalitat, la seva consistència com a país. Tot això pot passar. Però es pot evitar.

Per evitar-ho cal repensar algunes coses. O simplement posar al dia el que durant molts anys ha estat pel país motor, transmissor d'energia i creador d'il•lusió. I proposta global de país i de societat.

Això no es pot fer des d'una visió parcial o sectorial. Només es pot fer amb una visió global. Aquella visió que es va expressar de diverses maneres i per gent diversa. Una d'elles la de "som sis milions", o set.

Aquest article de 1964 ja volia deixar clar que un país es contempla en la seva totalitat o no és viable. No ho és perquè no és just i consistent, no ho és perquè no té prou força i no ho és perquè no té personalitat. Per això ens ha semblat que en aquest moment de crisi era oportú recordar aquell article de fa molts anys, però que va conduir a una acció eficaç d'abast no pas particular, sinó molt general.

Autor: Jordi Pujol
Jordi Pujol

https://gironanoticies.com/noticia/208-els-tres-catalanismes.htm